

[Johan Asmussen.]

landet. Jeg synes også, det er sådan en lidt kedelig trussel. Men det kunne jo tænkes, at man kunne finde steder, der lå lidt nærmere; både i Glostrup og på Amager og måske andre steder synes jeg der måtte være muligheder.

Men nu har man så uden videre og på en vis måde på forventet efterbevilling låst sig temmelig fast på denne løsning på begge sider af Scherfigsvej og er gået vel vidt. Jeg har også indtryk af, at der, som det ærede medlem hr. Thisted Knudsen antydede, var en vis mystik eller uklarhed med hensyn til, hvor meget man egentlig havde forhandlet og ikke forhandlet med grundejerlavet derude, men det bliver vel opklaret.

Der forekom mig også at være en vis mystik med hensyn til Københavns kommunes dispensation. Vi ved jo, at påtåle retten ligger dels hos grundejerne — den kan der ikke være nogen tvivl om — dels hos Københavns kommune. Det oplyses, at kommunen først i, jeg tror, det var 1954, har givet dispensation vedrørende Scherfigsvej nr. 8, og nu har den allerede givet dispensation også vedrørende Scherfigsvej nr. 9. Men jeg kan ikke forstå, hvordan det kan gå til, for i servitutbestemmelserne, der er aftrykt som bilag til lovforslaget, står der udtrykkeligt, at Københavns kommunalbestyrelses beslutning om ophævelse af servituten først kan tages efter den 1. januar 1990; det kan jeg ikke rigtig få til at rime med, at man allerede i dag på denne del af området har ment overhovedet at kunne tage beslutning om ophævelsen. Men det hjælper jo ikke, så længe de private påtaleberettigede ikke stiller sig på lignende måde, og det gør de ikke, så vidt jeg forstår. Grunden til, at de ikke gør det, er, at det i endnu højere grad end for Rosenvænget gælder for dette kvarter, at det den dag i dag er et overordentlig dejligt villa-kvarter til glæde for dets mennesker og formentlig også til glæde for andre, som ikke bor der, for både dette kvarter og Rosenvænget hører til de få grønne områder, der endnu er tilbage i kommunen, og som man bør gøre hvad man kan for at beskytte så længe som muligt. Når jeg understreger ordene „så længe som muligt“,

er det, fordi servitutterne på hele Scherfigsvejskvarteret udløber netop i 1990.

Det undrer mig derfor også lidt, at man i det hele taget mener, at der er nogen virkelig fremtidsmening i netop under hensyntagen til verdenssundhedsorganisationens egne interesser at lægge alting an på denne placering. Det forekommer mig, at den med rette så moderne langtidspanlægning ikke rigtig gør sig gældende her. Så vidt jeg har forstået, er det nemlig sådan, at Københavns havn har planer om fra 1991, når servitutterne automatisk skal eller kan bortfalde her, at udvide nordhavnen med tilslutning til Tuborg havn. Det vil sige, at hele dette kvarter til den tid efter allerede nu skitserede planer skal være havnekvarter, og et havnekvarter må jo bl. a. kræve tilkørselsveje og vil uden tvivl gøre dette kvarter til noget helt andet, end det er nu. Det forekommer mig, at man er ved at låse sig fast på noget, som måske inden for en forholdsvis overskuelig årrække ikke er særlig praktisk for WHO.

I denne forbindelse vil jeg også pege på, at det kunne jo være, at organisationen allerede inden den tid kunne få brug for yderligere udvidelser. Det har vist sig i løbet af ganske få år, at kravene, behovene, er steget meget hurtigt. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at lige nord for det areal, hvorpå organisationens ejendom er beliggende, ligger Tuborgs areal, og det kan vistnok betragtes som aldeles givet, at Tuborg ikke har tænkt sig under nogen omstændigheder at afgive noget af arealet, så der vil ikke være nogen mulighed for senere udvidelser ad de veje. Derfor mener jeg, at man kan sætte et stort spørgsmålstegn ved, om det er det rette, man gør set på længere sigt — netop for at gøre det så godt som muligt for verdenssundhedsorganisationen — at låse sig fast her. I hvert tilfælde kan jeg ikke anerkende, at det danske almenvel kræver en placering på Scherfigsvej nr. 8 og nr. 9.

Indenrigsministeren (Hans Hækkerup): Jeg takker for den modtagelse, lovforslaget fik. Jeg mener ikke, det er for dristigt at takke for det, og jeg har den overbevisning, at når vi i udvalget har gennemgået alle de enkeltheder, der her ved første behandling